

El president del PP valencià, Francesc Camps, dóna tot el suport a Mariano Rajoy, alhora que tempta el terreny pantanós del partit, per si de cas hi ha d'acudir com a salvador. A 45 anys i amb un poder territorial enorme, el cap del Consell sap que està en el selectíssim club d'aspirants a succeir el gallec.

Francesc Camps s'ha fet un fart de veure jugar, a l'històric Mestalla, el qui encara és *alma mater* del València CF, David Albelda. Assegut a la seua localitat de la tribuna baixa, de segur que el president valencià ha aprofitat algun partit avorrit per detectar en quin futbolista del seu equip es reconeix més. I de segur, també, que ha conclòs que la seua extensió a la gespa és aquell migcampista organitzador, nascut a la

terra, de joc fosc però trempat i ple de caràcter que porta el número 6.

Un sis. Un sis és la nota que majoritàriament posen a Camps molts conciutadans. No enamora, però connecta. No és lluit, però sap navegar per les tèrboles aigües de la política. No debades, només té 45 anys, però a 20 ja militava a Aliança Popular i compartia tertúlia universitària amb coetanis com Gerardo Camps o Esteban González Pons, avui

caps visibles del PP valencià. Si Albelda va denunciar el seu club de tota la vida per la marginació a què l'havien sotmès l'ex-enrenador, Ronald Koeman, i l'ex-president, Juan Soler, a Camps no li va tremolar el pols i va rebel·lar-se contra la vella guàrdia zaplanista. Quan les urnes van jutjar-lo, va ser absolut amb una majoria absoluta que encara fa feredat; quan dimecres passat el 6 del València va reparèixer a Mestalla, després de sis mesos farcits de tensió, va rebre l'ovació tancada de la majoria d'espectadors.

Un sis. Un sis és allò que pot necessitar el PP a termini mitjà. Ara com ara, té un organitzador, i a més vol continuar liderant l'equip tot i acumular dues derrotes consecutives —i en aquest cas el partit no és cada diumenge, sinó cada quatre anys—, però si la situació al vestidor es deteriora més potser caldrà un substitut. Francesc Camps avui fa veure que no hi ha millor migcampista que Mariano Rajoy, però alhora està convençut que ell ha nascut per jugar en la seua posició.

Camps sap que, en cas que Rajoy deixi lliure el seu dorsal, hi haurà més aspirants al càrrec, però a tots els troba inconvenients: Esperanza Aguirre és considerada massa dretana i excessivament ambiciosa; Alberto Ruiz-Gallardón no compta amb el suport de diversos mitjans de l'òrbita popular, i amb Aguirre semblen anul·lar-se mútuament; Rodrigo Rato envellaix a l'empresa privada; i el castellonenc Juan Costa gaudeix d'un bon cartell, però mai no ha assumit una responsabilitat de tanta volada.

Qui queda? Javier Arenas perd elecció rere elecció a Andalusia, i a més el relacionen amb l'etapa de José María Aznar, amb qui va ser ministre i vicepresident. María Dolores de Cospedal té a tocar, per primera vegada, el govern de Castella – la Manxa, i ja seria tot un èxit que hi arribara, després de tants anys de domini socialista. Manuel Pizarro sembla haver passat del tot al no-res en unes poques setmanes, mentre Ramón Luis Valcárcel, l'estret amic de Camps i amo d'una altra majoria absoluta abassegadora, és a un pas d'abandonar la primera línia política.

Camps és conscient que cap baró autonòmic no està tan ben col·locat com ell, però a rellevar Rajoy en el futur, i cada passa que fa, la fa en aquest sentit. Si Rajoy no haguera rebut “ple suport” de Camps, com diu que va rebre l'endemà de les eleccions estatals, l'agònic “adéu” que va pronunciar la nit del 9M hauria estat la seua darrera paraula com a polític. Però Camps li va dir “endavant”, possiblement amb la intenció que Aguirre, deu anys més major, s'impacientara i es llançara debades, com ha passat, a l'arena successòria. Els moviments de la presidenta madrilenya, de fet, han provocat el tancament de files immediat de les tres federacions amb més nombre de compromissaris: per aquest ordre, l'andalusa, la gallega i la valenciana. Si a totes tres sumem el probable suport que al seu moment podria rebre Camps de Múrcia i les Illes Balears, el ben cert és que entre totes cinc delegacions freguen

Les tres delegacions més nombroses i algunes de menors s'estimen més Camps que no Esperanza Aguirre

la meitat de compromissaris electes per al congrés que es farà a València entre el 20 i el 22 de juny. Poca broma.

L'illa Alacant. L'únic dubte d'aquests comptes seria el sector alacantí. Per bé que en bona mesura són fidels d'Eduardo Zaplana [vegeu pàg. 30-31], tot indica que el president valencià esmola els ullals per a endrapar-los. El temps dictarà què serà dels zaplanistes sense el seu tòtem, però ells saben qui signa el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*, qui reparteix el pressupost i qui confecciona les llistes. De moment, Camps ja ha bastit ponts en l'aire titllant d'“amic” Zaplana, amb motiu del seu comiat.

Si al congrés del País Valencià –el novembre del 2004– els zaplanistes van amenaçar de presentar una llista alternativa a la de Camps, una candidatura que hauria encapçalat el lloctinent de Zaplana a la Costa Blanca, José Joaquín Ripoll, a la fi –quan Rajoy va haver deixat clar que el nou cap a la zona era Camps– no van plantar cara. Camps va ser escollit president amb 561 vots favorables, 158 en blanc i 7 de nuls. Tot seguit, el nou mandatari va elaborar un equip a mida, justament allò que anhela ara Rajoy, amb totes les secretaries ocupades per gent de confiança, a excepció de Manuel Gómez, que temps a venir canvià la política pel periodisme –treballa a Intereconomía. Al congrés regional del novembre s'espera encara més pau.

La llibertat de moviments de Camps ha crescut tant que fa onze mesos que elevà a la secretaria general del PP valenciana Ricardo Costa, en substitució d'una Adela Pedrosa que passava a dedicar-se a temps complet a l'estrenada alcaldia d'Elda (Vinalopó Mitjà). Aquest nomenament, el més important després del

del president, no va ser validat per cap congrés extraordinari. No calia.

Amb la mateixa llibertat, Camps fins i tot ha estat capaç d'escapçar les ales del seu cercle més proper. A González Pons, l'ha enviat així que ha pogut a Madrid –amb una interinitat prèvia com a portaveu a les Corts–, encara que aquest s'havia compromès amb la Conselleria de Territori i Habitatge per un mínim de cinc anys. Gerardo Camps va pregar-li que el mantinguera com a vicepresident, perquè sabia que els plans del seu superior passaven per deixar-lo de conseller ras. Serafín Castellano, que li va oferir la negociació de la reforma estatutària, va ascendir a conseller, però amb una cartera més petita que no es pensava, la de Governació. En canvi, va situar com a vice-presidents forts –amb Gerardo Camps–, dos homes grisos i sense gaires aspiracions polítiques: Juan Cotino i Vicente Rambla. Per acabar-ho d'adobar, dels 54 diputats que el PP va obtenir el 27 de maig passat, tan sols 3 eren del costat zaplanista, un predomini campsista que s'ha repetit no fa gaire, en l'elaboració de les llistes al Congrés. El 53,3% dels vots de l'any passat –amb una participació del 70%– i el 52% d'enguany –amb una aflluència a les urnes del 80%– avalen la seua manera de fer.

Fet i fet, la tristor que transmet Camps, la seua aparent futilitat, amaguen una personalitat decidida i valenta, fins al punt que podria establir-se un cert paral·lelisme amb un altre polític que semblava tovet, José Luis Rodríguez Zapatero, que tampoc no ha dubtat a tallar de soca-rel els dissenys d'amics de tota la vida com ara José Antonio Alonso –portaveu al Congrés, a desgrat seu– o Jesús Caldera –que acaba d'abandonar l'executiu estatal per ocupar-se d'una fundació del PSOE. Camps s'hauria desempallegat de Zaplana i Acebes molt abans que no ho ha fet Rajoy? Mai no ho sabrem, però hi ha indicis per a pensar que sí.

Camps se sap fort, fortíssim, i tan aviat fa públic que Educació per a la Ciutadania s'impartirà en anglès com

Camps se sap fort, fortíssim, i per això es llança a reclamar un nou finançament de bracet amb Catalunya

diu que els immigrants hauran de signar un contracte en arribar al País Valencià; ara fa veure que la llei de dependència no s'activa per culpa del Govern de Zapatero, ara reclama policies a dojo, o, en el súmmum del desconcert, inaugura un front amb Catalunya per a exigir més bon finançament, basat en la demografia. Una posició que xoca amb allò que defensa el PP de fa anys: un sol discurs a tot l'estat espanyol, la mateixa idea repetida amb insistència pertot arreu. Al PP de Castella – Lleó o al de Castella – la Manxa no comparteixen que el criteri poblacional impulse el nou sistema de finançament.

A totes. El president Camps té un objectiu perfectament clar, al seu cervell: fer-se amo de les cinc úniques alcaldies valencianes de les 25 més importants que no té el PP: Elx, Gandia, Burjassot, Dénia i fins i tot Alaquàs, on governa qui d'ací a ben poc podria esdevenir el seu rival autòcton, Jorge Alarte. En els tres primers casos, el PP té la fita a l'abast. Si el 2011 fa realitat aquests desigs i –ell o qui ell dicte– renova la seua còmoda situació a les Corts valencianes, serà difícil que no considere que el País Valencià se li fa curt. Ja va passar amb Joan Lerma, amb Ciprià Ciscar, amb Zaplana..., amb l'atenuant que cap d'ells no tenia, al seu partit, tan poca competència. Camps no sedueix, no té la talla dels seus antecessors, però fa l'efecte que el moment oportú s'acosta alhora que Camps se situa en el lloc adequat.

No l'afecten ni els estirabots del locutor de la cadena COPE Federico Jiménez Losantos, que, obnubilat per la seua passió *aguirrista*, el menysté amb qualificatius com "el de la huerta" o expressions com ara "Paquito, no me seas tan chocolatero", si no afirma directament que una de les poques equivocacions que mai cometé Zaplana fou l'elecció del seu successor.

La setmana passada, 300 alcaldes valencians, andalusos i murcians del PP clamaven a Oriola (Baix Segura) per l'aigua de l'Ebre. Entre tanta gavina, incloses algunes de pedigrí com Arenas i Valcárcel, una no s'estava de bategar les ales, com volent volar més alt. Al bec, portava tatuat el número 6.

Victor Maceda

L'adéu a la política d'Eduardo Zaplana deixa el seu principal delxeble, José Joaquín Ripoll, com a gran defensor del seu llegat.

A vida o mort

La retirada 'temporal' de la política d'Eduardo Zaplana és l'ocasió d'or que esperava Francesc Camps per obtenir el control de totes les federacions valencianes. José Joaquín Ripoll, president de la Diputació d'Alacant i de la direcció provincial del PP, té el repte de no cedir posicions.

Ja no hi ha opció a res més. A vida o mort. A cara o creu. El futur del PP d'Alacant es juga només a una carta: o els zaplanistes –ara ja ripollistes– mantenen el poder orgànic al congrés provincial que se celebrarà abans no acabe l'any; o els partidaris del president de la Generalitat, Francesc Camps, assoleixen, de forma definitiva, el poder. Seria l'assalt decisiu a l'única organització territorial que el cap del Consell encara no té sota la seua jurisdicció. I, en aquest escenari que s'ha de bastir els mesos

vinents, la decisió d'Eduardo Zaplana de deixar la vida política i acceptar l'oferta de feina de Telefónica significa un punt d'inflexió total i absolut a les files dels populars alacantins.

Des dels primers anys del decenni dels 90, l'ex-ministre i ex-president de la Generalitat ha exercit un poder gairebé absolut sobre l'estructura de l'organització. No es podia entendre l'evolució del PP a les comarques alacantines sense el lideratge i l'adhesió absoluta de fins el darrer regidor del poble més xicotet d'Alacant a la